

ISTEN NÉMÁSÁGA ÉS JÉZUS HITE

“És elmenvén onnét Jézus, Tirus és Sidon vidékeire tére. És ímé egy kananeus asszony jövének ki abból a tartományból, kiált vala néki: Uram, Dávidnak fia, könyörülj rajtam! az én leányom az ördögtől gonoszul gyötörtetik. Ő pedig egy szót sem felele néki. És az Ő tanítványai hozzá menvén, kéri vala Őt, mondván: Boesásd el őt, mert utánunk kiált. Ő pedig felelvén, monda: Nem küldetem, csak az Izrael házának elveszett juhaihoz. Az asszony pedig odaérvén, leborula Előtte, mondván: Uram, légy segítségül nekem! Ő pedig felelvén, monda: Nem jó a fiak kenyerét elvenni, és az ebeknek vetni. Az pedig monda: Úgy van, Uram; de hiszen az ebek is esznek a morzsalékokból, amik az Ő uroknak asztaláról aláhullanak. Ekkor felelvén Jézus, monda néki: Óh asszony, nagy a te hited! Legyen néked a te akaratod szerint. És meggyógyula az ő leánya attól a pillanattól fogva.” Máté 15:21-28

Ez egy nyugtalanító történet egy névtelen asszonynak Jézussal való rövid érintkezéséről. Ez a történet legalább annyi problémát okoz, mint amennyit megold. A sok tíz ezer emberből, akivel Jézus a 3 ½ évi szolgálata alatt találkozott, a sok ezer ember közül, akit meggyógyított Mátét miért ihlette a Szent Lélek ennek a rövid és aggasztó történetnek az evangéliumába való befoglalására? Miért volt ez a történet belefoglalva, amíg számtalan másik ki lett hagyva?

Talán azt mondd azért, mert ennek az asszonynak a lánya meg lett gyógyítva. Testvérem -- szolgálata alatt ezreknek fiait és leányait gyógyította meg Jézus, akiknek egyéni története nem lett feljegyezve az evangéliumokban. Miért pont ezt?

Amikor Máté az evangéliumát írta, akkor a Szent Lélek sugallta neki, hogy írja le annak a Tirus és Sidon közeléből való asszonynak a történetét, akinek Jézus az ő erős hitéről elismerően nyilatkozott, és akinek a lányát meggyógyította.

Miért volt az ő története belefoglalva, és ugyanakkor ezer másoké pedig kihagyva? Amint ezt a kérdést kérdeztem az Úrtól, úgy érzem kielégítő választ kaptam Tőle. Ennek az asszonynak Jézussal való érintkezése a legmélyebbre ható betekintést nyújt arra vonatkozóan, hogy valóban mi is a hit! Részemre ez a történet az igaz hitre mutat példát, jobban mint bármelyik másik, amelyiket a négy evangéliumban találunk!

Ez egy óriási történet. Hányszor látjuk, hogy Jézus megdicsért valakit a hitéért? Nem igen gyakran! Jézus mondta –e valamikor is bármelyik Apostolnak ezt -- gyülekezete alapítóinak? Nézett –e Jézus Péter szemébe és mondta –e neki hogy, ‘Péter óriás hited van’. Egyáltalán nem. Sőt inkább az ellenkezőjét mondta neki. Jézus Péternek azt mondta, hogy ‘**Simon! Simon! ímé a Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát;**’ Kifejezte –e Jézus elismerését Jakabnak, Jánosnak, vagy bármelyik másik apostolnak az ő óriás hitükért? Ha esetleg tette is, nem lett feljegyezve. Biztosak lehetünk, hogy volt egy apostol, aki soha nem lett megdicsérve hitéért, ez az apostol Tamás volt. Sőt Jézus szeretettel megfedte hitének hiányáért.

Itt viszont találunk egy asszonyt, akinek még a nevét sem tudjuk.

Sőt még csak nem is volt Zsidó, és ennek az asszonynak Jézus azt mondta, hogy nagy a te hited -- elismerésre méltó hited van.

Észre vették –e azt a tényt, hogy pogány volt mind a két ember, akit Jézus megdicsért hitéért? Egyiknek sem lett feljegyezve a neve. A másik a romai százados volt, akinek a fiát gyógyította meg.

Mit ér az igazság ha nincsen hitünk? Mit olvashatunk az írásokban? Zsidók 11:6 „**Hit nélkül pedig lehetetlen Istennek tetszeni; mert aki Isten elé járul, hinnie kell, hogy Ő létezik és megjutalmazza azokat, akik Őt keresik.**” Az angol fordítás szerint „**akik Őt szorgalmasan keresik**”. Kikerestem a „szorgalmas” szót az értelmező szótárból. Azt jelenti, hogy állandó, gondos, figyelmes, alapos, precíz, lelkiismeretes, erőfeszítéssel, kitartással, állhatatosan.

Ha Istent keressük, hittel kell keressük Őt. A hit megköveteli a kitartást. És ez az amire Isten meg akar tanítani bennünket ezen a történeten keresztül. Ezért biztosította a Szentlélek, hogy le legyen írva a Máté evangéliumában.

Ez a történet nem csak igaz hitről és kitartásról szól, hanem az emberi vívódás tanulmánya is. Vizsgáljuk meg ezt a történetet ennek a névtelen pogány asszonynak a szemszögéből. Ha valóban éhezünk a hitre, akkor megtalálhatjuk ennek az asszonynak a tapasztalatában azt a hitet, amit Jézus dicséretre méltónak talált. Ebben az egyszerű történetben nagyon világosan látható, hogy mi a hit, és mi nem hit. Nagyon fontos, hogy a Hetednapot Ünneplő Adventisták értsék ezt.

A hit nem a dogma megértésére való kapacitás! Ez az asszony szinte semmit sem tudott Jézus tanításaiból. Amit hallott Jézusról, azt is valószínű, hogy másokon keresztül – másodkézből, vagy harmadkézből hallhatta. Az asszonyok annak idején nem sokat utazgattak. Veszélyes volt az utazás, és még a férfiak is óvatosak voltak az utazással kapcsolatban. Valószínű, hogy férfiak, akik Palesztinába való útjukról tértek vissza, összehívták a falu lakosait és elmondták nekik, hogy „Galileában egy rendkívüli embert láttunk és hallottunk beszélni.

Amikor megérintette az embereket betegségeik, kóruk, vagy testi fogyatékoságuk azonnal meggyógyult. A vakok szemei megnyíltak, a süketeknek fülei kidugultak. A leprások megtisztultak. A nyomorék végtagok kiegyenesedtek és éppé váltak. Mindezeket a saját szemeinkkel láttuk. Az ember, aki mindezeket cselekedte a legkedvesebb a leggyengédebb személy volt, akivel valaha is találkoztunk. Ennek az embernek a neve Jézus. Ez az ember törődik a betegekkel, a szenvedőkkel, és a társadalomból száműzöttekkel. Szereti azokat, akikkel senki más nem törődik. Gondoskodik róluk, és meggyógyítja őket.”

El tudom képzelni, hogy ez az asszony a tömeg mögött állt amint ezek az emberek, akik az ő falujából valók voltak elmondták mindezeket a történeteket. Megdobbant a szíve amint erről a csodálatos szeretetteljes emberről hallgatta a történeteket, arról az emberről, akit Jézusnak hívnak. Ez az összes, amit Jézusról tudott, és ezeknek a másodkézből kapott történeteknek alapján dicséretre méltó hitet nyilvánított ki ebben a Jézus nevezetű emberben.

Hasonlítsuk most össze ezt a Tyree és Sidon környékéről való pogány asszonyt Tamással, egy zsidó emberrel, aki Krisztus tanítványa volt. Több mint három évig ült Tamás Jézus lábainál, hallgatta beszédeit, tanult Tőle, figyelte Őt, itta be a hallottakat és történeteket. A világ legnagyobb tanárának volt a tanítványa. Milyen hihetetlen megtiszteltetésben és előjogban volt

része. Egy olyan előjog, amit Krisztus minden tanítványa irigyelt, és amire vágyott az elkövetkező 2000 évben. Tamásnak megadatott ez az értékes nemes előjog. Olyan sok ismerete volt és mégis olyan kicsi hitet tudott felmutatni.

Ez az asszony olyan keveset tudott és mégis óriási hite volt. És barátom itt egy üzenet rejlik az Adventisták részére. Sok ember van más egyházakban, akiknek nincs tudomásuk a Szombat üzenetéről. Meg vannak kavarodva a halottak állapotával és a gonoszok elpusztításának tanaival kapcsolatban, de mégis olyan hitet nyilvánítanak ki és olyan kitartó imaéletéről tesznek bizonyosságot, ami megszégyenít bennünket, Adventistákat.

Ebből a történetből láthatjuk, hogy a hit és dogma nem egy és ugyanaz. Hit és meggyőződés nem egy és ugyanaz. Az a veszély ezzel kapcsolatban, hogy bár mi Adventisták ismerjük az igazságot, el tudjuk magyarázni a 2300 napos próféciaát, a négy fenevadat és a tíz lábujjat, a tíz szarvat, és a tíz koronát a tíz szarvon. Azzal áztatjuk magunkat, hogy mi mindent tudunk, de drága Adventista testvérem ismerhetjük ezt az üzenetet előlről hátra és fejjel lefelé, és mégis abban a percben, amikor krízissel kerülünk szembe, zéró hitet nyilvánítunk ki.

Vizsgáljuk meg ezt a beszélgetést, ami Jézus és ez az asszony között hangzott el, hogy megállapítsuk mik az alapanyagjai a hitnek. Jézus nyomult előre a tömegben, amikor hirtelen egy kiáltás hangzott el: „Uram könyörülj rajtam”.

Az első dolog, amit észre kell vegyünk itt, hogy a hit nem fél az Úrhoz kiáltani -- így működik a hit. Legtöbben közülünk viszont, amikor krízisbe kerülünk, akkor hívjuk a prédikátort, a kórházat, a rendőrséget, a tűzoltókat és utoljára, ha esetleg eszünkbe jut akkor hívjuk Istent segítségül.

Miután ez az asszony Hozzá kiáltott, Jézus nem reagált. Nem válaszolt a kiáltására. Talán nem halotta meg az asszony kiáltását? Vagy nem érdekelte az asszony helyzete? Miért hallgatott Jézus válaszként erre a unszólo kiáltásra?

Közületek hányan szeretik azt, ha szándékosan figyelmen kívül hagy valaki benneteket? Ki nem állhatom, ha valaki semmibe vesz engem! Kiabálj velem, szidjál le, köpj a szemembe, de ne vegyél semmibe. Jézus nem vett tudomást erről az asszonyról és ezzel válságot okozott! Ha a feleségem szándékosan figyelmen kívül hagy engem, akkor az válságot okoz. Senki sem szereti azt, ha semmibe veszik. Jézus szándékosan nem vett tudomást erről az asszonyról és ez válságot okozott.

Amikor Jézus nem reagált ennek az asszonynak a megszólítására, akkor az apostolok közbe léptek. Méltatlankodtak és mondták Jézusnak, hogy „**Boesásd el Őt, mert utánunk kiált.**”

Mit tanulunk ebből a helyzetből? Azt, hogy a hit képes legyőzni az emberi elcsüggedést! Erőt vesz valaha rajtunk az elcsüggedés? Kerülünk néha depressziós állapotba? Vannak olyan helyzetek életünkben, amikor készek vagyunk feladni a küzdelmet?

Ez a történet igazolja, hogy a dicséltre méltó, Istenbe vetett hit leküzdi és felülmúlja ezeket az emberi érzelmeket, és az emberi csüggedtség ellenére állhatatosan kapaszkodik a hitbe. Ez az asszony rendíthetetlen maradt, annak ellenére, hogy Urunk néma maradt vele szemben. Szívós maradt, annak ellenére, hogy az apostolok elutasították. Állhatatosan kapaszkodott a hitbe akkor is, amikor emberileg lehetetlennek nézett ki helyzete... de ismered a történet kimenetelét.

Jézus végül rá tekintett és így szólt hozzá 'Legyen néked a te akaratod szerint. És meggyógyul az ő leánya attól a pillanattól fogva.' És Jézus elismerően nyilatkozott az asszony kitartó és állhatatos hitéről.

Azok közülünk, akik ilyen fajta hitre vágnak, amelyik Isten kedve szerint való -- nekünk alaposan mérlegelnünk kell ezt a történetet! E történet szerint, mi az 'elismerésre méltó hit' Isten szemében? A dicséretre méltó hit, az olyan amelyik állandó, kitartó beszélgetést tud fenntartani Istennel. Olyan beszélgetést, amely még a legveszedelmesebb emberi helyzetben sem törhető meg. Az 'elismerésre méltó hit' akkor is kitart, amikor úgy tűnik, hogy még Isten sem hallgatja meg kérését. Amikor úgy tűnik, hogy még Isten sem törődik az üggyel. Az igaz hit túléli a krízist -- a válságot!

Gondolkozzunk csak el rajta, tulajdonképpen csak akkor van hitre szükségünk, amikor válságos helyzetben vagyunk. A nagy hit kibírja azt is és kitart akkor is, amikor Isten hallgat!

Talán azt kérdezed Istentől „Uram miért kell ezeken a belsőket megrázó hit próbákon átmennünk? Miért nem lehet úgy, hogy csak elmondjuk Neked, hogy mire van szükségünk, és Te megadod, vagy megteszed azokat nekünk?” Megmondom testvérem, hogy miért! Mert nagy hit csak nagy próbákon keresztül alakulhat ki. Hitünk csak akkor növekszik, ha megpróbáltatáson megyünk keresztül. Ezért, ha elismerésre méltó hitre szeretnénk szert tenni, olyanra ami kedves Isten előtt, akkor hitünk állandóan meg kell legyen próbálva, mert a hit csak akkor növekszik, amikor megpróbáltatik.

Térjünk most vissza a Jézus és az asszony közötti történethez. Először arról szeretnék beszélni, hogy az Apostolok, elutasították őt.

Elutasítottak lenni az az egyik legfájdalmasabb emberi érzés

Több ember cselekszik pszichopátiás tetteket, és szenvedély indította bűncselekményeket, azért mert kortársaiktól és szeretteiktől elutasítottak érzik magukat, mint minden más okból összetéve.

Van az emberi lélek mélyén egy alapérzelem, amelyik kortársaiktól való elismerésre és elfogadásra vágyik. Az elutasítottság rövidre zárja ezt az egész rendszert!

Legnagyobb szükséghelyzetében a „gyülekezet felszentelt vénei” elutasították ezt az asszonyt, és úgy tűnt mintha Krisztus is ezt tette volna.

Hite viszont mind ezek ellenére kitartott! Elviselné –e a te hited az ilyen bánásmódot? Függ –e a hited a prédikátortól, a gyülekezeti vénektől, vagy a gyülekezeti bizottságtól? A jelölő bizottságtól, vagy a konferencia vezetőitől? Vagy Istentől függ –e a hited?

Biztos vagyok benne, hogy azt mondod, hogy Istentől. Ha valóban

Istentől függ hited, akkor semmi sem, amit egy ember, vagy egy ember csoport cselekszik veled fog kimozdítani Isten egyházából. Pontosán ez történt velem 10 évvel ezelőtt. Elkezdtem emberekre tekinteni, és arra, hogy mit csinálnak rosszul. Amikor ezt tesszük, akkor levesszük szemünket Jézusról. Én is mielőtt észre vettem volna, hogy mi történik, Isten egyházán kívül találtam magam.

Had tegyek fel neked egy kérdést testvérem, ha hited Istenre alapozódik akkor el tudja hited viselni Krisztus apostolainak elvetését visszautasítását? Isten egyházának, felszentelt vezetőinek elutasítását?

El tudja viselni hited még Isten hallgatását is?

Kiöntötted valaha szívedet Istennek? Olyan imában, ami könnyekbe és sírásba torkollott? Önzetlen, gyötrelmes imákban hosszú időn keresztül? Nekem volt ebben részem, és biztos vagyok benne, hogy neked is!

Mi történik olyankor, amikor nem kapunk azonnal választ imáinkra? Ugyan legyünk már őszinték testvéreim -- hitünk ilyenkor megpróbáltatik! Amit ebből a történetből tanulhatunk, az az hogy a hitnek a legfontosabb követelménye a türelem! Ha imáink önzetlenek is még, akkor sem garantált az, hogy azonnal választ kapunk rájuk. Türelmeseknek kell lennünk. Be kell valljam, hogy a türelem az az amiből nekem nem sok van, és mivel nem sok türelmem van, Isten szükségesnek tartja, hogy állandóan megpróbálja hitemet, mert ez az egyetlen módja, hogy igaz hitre tegyek szert. Ezért imádkozom naponta, hogy „Uram adj türelmet, de azonnal”!

NEM SZABAD ELVESZÍTSÜK HITÜNKET AKKOR, AMIKOR ISTEN HALLGAT. Az igaz hitnek tűz próbája az, amikor késik a válasz az imára.

Vegyük most röviden figyelembe Keresztelő János tapasztalatát. Amikor először találkozunk vele a Jordán partján, akkor tiszta szívből nagy lelkesedéssel prédikált. Micsoda óriási hite volt ennek az embernek. Azután látta amint Jézus haladt lefelé a hegyről a folyó felé és János felkiáltott „**Ímé az Istennek ama b^áránya, Aki elveszi a világ b^űneit**”! Jánosnak eltéríthetetlen volt az a meggyőződése, hogy ez az ember -- Jézus -- volt a régen várt Messiás, és Isten b^áránya. Nem volt egy csöpp kétely sem az elméjében, arra vonatkozóan, hogy ki volt Jézus. Különben hogyan jelenthette volna ki, hogy „**Ímé az Istennek ama b^áránya**”?

Most képzeljünk el egy másik jelenetet. János egy börtönben ült napról napra, hétről hétre. Hónap hónap után ott ült a patkányokkal, a nedvességgel, a legyekkel, a sötétségben, a sárban és b^űzben. És óh az egyedüllét...

Néha, néha egy egy a tanítványai közül meglátogatták őt. Olyankor az arcát a rács közé szorította és kérdezte tőlük „mit csinál Jézus?” János tanítványai valószínű elmondták neki, hogy esküvőkre jár, gazdag vámszedők otthonaiba megy látogatóba, ahol etetik, itatják, és minden jóval ellátják, és szórakoztatják Őt, és tömegek ezrei követik Őt. Szárnyal a népszerűsége, és emberek tömegei hízelegnek neki. Akkor János valószínű megkérdezte, hogy „Küldött nekem valami üzenetet?” „Megemlített engem, vagy küldött néhány szót számomra?” Akkor János tanítványai valószínű azt mondták neki, hogy „ne törődj Vele, nem hiszed igazából, hogy Ő a Messiás? Vagy talán mégis azt hiszed?” „Hiszen még annyi tisztesség sincs Benne, hogy írjon neked egy néhány sort, vagy legalább egy rövid üzenetet küldjön. Ha valóban Ő lenne a Messiás, megengedné –e, hogy itt rohadj ebben az undorító tömlöcben?”

János erre így válaszolt -- menjetek el és kérdezzétek meg Tőle, hogy „**Te vagy -é az, Aki eljövendő, vagy mást várjunk?**” Testvéreim, ez ugyan az az ember volt, mint aki néhány hónappal előtte a Jordán folyó partján állt és kikiáltotta, hogy „**Ímé az Istennek ama b^áránya, Aki elveszi a világ b^űneit!**” És egy néhány hónap viszontagságai után, és Jézus hallgatása után, azt kérdezi „**Te vagy -é az, Aki eljövendő, vagy mást várjunk?**” A Jordán folyó és a tömlöc között láthatjuk ennek az ember hitének az erózióját.

Különben teljes mértékben megértem János lelki állapotát, mert ugyanazokkal az emberi érzelmekkel rendelkezett, mint te és én. Mi is gyakran kérdezzük: „Uram miért nem hallottam valamit, bármit Tőled?” „Meddig fogsz még bizonytalanságban tartani?” „Szólj

hozzám, küldj üzenetet nekem!” „Tégy valamit, bármit, szólj hozzám bármilyen formában, csak ne hagyj figyelmeden kívül -- ne vegyél semmibe”

„Tudass velem VALAMIT!” Imádkoztál valaha így?

János valószínűleg felkiálthatott a tömlőben, hogy „Uram miért hagyod, hogy ennyi idő elteljen? Miért hagyod, hogy itt rohadjak ebben a börtönben, némaságban? Hallgatásoddal, azzal, hogy nem szólsz hozzám, megengeded, hogy kétség lopakodjon be az elmémbe. Uram nem sokat kérek Tőled, csak egy kis szócskát, nem többet!!!”

János viszont csak néma hallgatást kapott Jézustól. Sokszor mi is visszhangozzuk Keresztelő János szavait. „Uram miért nem teszed világossá előttem a tényeket, nem tudom mit tegyek?” „Uram szólalj meg, hadd halljak valamit Tőled, hozzád békét a lelkembe!” „Uram nem látod át, hogy a hallgatásod milyen borzasztó hatással van Keresztény tapasztalatomra?” „Alig - alig tudok megkapaszkodni, szólj hozzám Uram!”

Állítom nektek, hogy ami a legjobban megpróbálta Keresztelő János hitét, az Jézus hallgatása volt! És pontosan ugyan az ma is ami megpróbálja a mi hitünket is!

Mai prédikációmnak a címe viszont az, hogy „Isten hallgatása és Jézus hite.” Hogy illik ide összefüggésbe a Jézus hite? Záró gondolatként mondjuk el Jelenések 14. fejezet 12. versét. Egy ismert vers, amit minden Heted Napot Ünneplő Adventista kívülről tud. „**Itt van a szenteknek békességes türése, itt akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét!**” Azt a részt megértjük, hogy itt vannak akik megtartják az Isten parancsolatait, de mi az a Jézus hite, amit megtartanak?

A Kálváriáig, Jézus egy tökéletes kapcsolatot élvezett mennyei Atyjával. Töretlen és minden szempontból tökéletes volt Jézus kapcsolata Atyjával. A kereszten viszont hirtelen minden megváltozott! És Jézus felkiáltott, „**Én Istenem, én Istenem! miért hagyál el engem?**” Krisztus örökkévaló létezésének ideje alatt első alkalommal lett elválasztva Atyjától. Az örökkévalóságban először fordult elő, hogy Atyjához kiáltott és Atyja némán hallgatott.

Jézus feltette a kérdést „Atyám, miért nem szólsz hozzám?” „Atyám, segíts rajtam!” „Ennyire még soha nem volt szükségem Rád mint most!” „Kérlek Atyám tégy valamit!” „Miért nem válaszolsz?”

Először fordult elő az örökkévalóságban, hogy Jézus el lett választva Atyjától!

Krisztus magára vette a világ bűneit, és ez a bűn szakadást okozott Közötte és Atyja között. Először tapasztalta meg Isten néma hallgatását!

Állítom, hogy a kereszttel volt Istennek abszolút némasága! Viszont mivel Krisztusnak erős hite volt, képes volt ezt elviselni!

Drága Adventista testvérem, ébredjünk ma rá, hogy Jelenések 14:12 szerint azok, akik Krisztus visszatérésére várnak nem csak Istennek tíz parancsolatát fogják megtartani, hanem Jézus hitével egyenlő mértékű hittel fognak rendelkezni. Olyan hittel, amelyik képes elviselni Isten némaságát!

Prédikáció: John Osborne

Fordítás: Edith Tokics